

רק מה שאינסופי, לא יכול לאכזב

וריאציות על חזייה

1

בְּאֵגֶם הַגָּדוֹל שֶׁהִגֵּשׁ לָנוּ כְּמוֹ צִלְחַת,
 שְׁהִיּוֹם הָיִיתִי יְכוּלָה לְחַצוֹת בְּשַׁחֲיָה,
 הַתְּקַשְׁקֵשְׁנוּ כְּמוֹ כְּלָבְלָבִים וְלֹא רָצִינוּ לְלַכֵּת,
 עִם גְּלָגְלִים בְּדַמּוֹת לֹא זֹכֶרֶת אִיזוֹ חֵיָה,
 וְאוּלַי לֹא חֵיָה, סֵתֶם צוּרָה מְפֹשֶׁטֶת וּפְסִיכִית
 שֶׁקִּבְּלָנוּ בְּמַקְרָה, כְּמוֹ כָּל מָה שֶׁהָיָה.
 וּמִפְּנֵי שֶׁהַכֵּל קָרָה בְּמַקְרָה, שֶׁחֲקָנוּ בְּנַחַת
 וְחִכִּינוּ בְּסִבְלָנוֹת שֶׁיִּקְנוּ לָנוּ בְּגַד־יָם
 אֲמַתִּי. בְּאוֹתָהּ שָׁנָה חִכִּינוּ עַד הַשְּׁלֶכֶת,
 עַד שֶׁלֹּא הָיָה עוֹד סִפְקָ שֶׁאֲנַחְנוּ בְּנוֹת, אוֹיָה.

אָבֵל שׁוֹם נְשִׁיּוֹת מִשְׁלִי לֹא חֲצַתָּה אֶת הַגְּבוּל לְלִיטָא,
 כְּמוֹ מִשְׁלוּחַ שְׁנַתְקַע בְּנִמְל, כִּי הָאֲנִיָּה
 לֹא מוֹרְשִׁית לְהַכְּנִס. כְּאֵלוֹ נִקְלַעְתִּי
 לְכִיסֵי שֶׁל זְמַן יְלָדוֹת, מִתְקַנֶּת אֶת הַגְּרִיעָה
 שֶׁל הַיְלָדוֹת מִכָּל הַסְּפָרִים, וְאִף אַחַת לֹא קוֹלְטָת
 שֶׁצָּרִיךְ זֶה מִכְּבֵר לְקַחַת אוֹתָנוּ לְקִנּוֹת חֲזוּיָה.
 וְשָׂדֵי הַיְהוּדִיִּים הַקְּטָנִים הִסְתַּתְּרוּ בְּשִׁמְלָה קְתוּלִית
 וְנָסוּ לְעֶצֶר אֶת הָעֵתִיד בְּאִיבָה סְמוּיָה.

אָבֵל מְצִאָנוּ גּוֹזִיָּה בְּמַחְסֵן, וְהוּא הִגִּיעַ בְּכָל זֹאת –
 בְּמַקּוֹם אַחֵר, בְּמַקְרָה, כְּמוֹ כָּל מָה שֶׁהָיָה.

טיסה אחת הפכה אותי לנערה.
 פתאם נזקקתי לסכין גלות,
 פתאם הלכו הטיוולים והחוגים
 והמורה לצרפתית. הו, לפחות את המורה
 לצרפתית הייתם משאירים לי! אך הרוח
 אשר נשאה אותי, נולדה לשאת עשן צמיגים:

בלי רחמים. הפכתי נערה, והחנוף הלא פורמלי
 שלי נגמר. מזל שהתעקשתי על המגמה לאמנות.
 הייתי היחידה במגמה שכבר הכירה
 את ספורי הברית החדשה, ונעמה לי
 ההפרות המחדשת עם מרים, יוסף ובנם, תינוק חמוד,
 היפי עתיק. המים מסביב הפכו לבירה

מרה של התבגרות. אין מה ללבש, כי סמרטוטי המכולה
 אינם טובים לשום דבר. הפכתי מלקטת שמאטעס
 שלא התאימו לבנות האחרות, ועד היום
 שקי בגדים משמשים משום מה נמשכים אלי,
 מה אני, ויצ"ו? כן. הפכתי נערה במחי טיסה. שמעתי
 שאי אפשר יותר בלי חזיה, ונגמרו ימי התם,

כמו שהיו אומרים בספר אחר, שלא אני כתבתיי.
 מצאנו כמה חזיות במכולה (הגווייה מהמחסן הלכה לאחותי).
 מדה מקרית, דגם מקרי, כלום לא שלי, כלום לא נבחר
 למעני. הייתי גוף מקרי עם לב אקסטטי,
 שהחצים כלם מכונים אליו. לב חרדתי –
 דוקא אותו בחרתי בעצמי. כאב גדילה שלא עבר

אף פעם, ועדין מיסר באינטרולים אקראיים
 את מה שהעמיד הפה אליו את גוף
 הנערה ההיא עם חזיה זרה, ובעיניה – הלם.
 אני כבר בת יותר מארבעים,
 והעמיד עדין משנה אותי, כמו מלאי חלקי חלוף,
 לאט לאט. אבל, תודה לאל, כבר אין טיסות כאלה.

הַעֲתִיד מַגִּיעַ בְּלִי הַרְף,
כְּמוֹ גַל עַל גַּל, כְּמוֹ גַל עַל גַּל.
הַעֲתִיד לֹא זוֹרֵעַ הָרֶס,
הוּא מַחְלִיף חֶלֶק חֶלֶק, מִמְּלֵא חֶלֶל חֶלֶל.

הַעֲתִיד לֹא בּוֹנֵה גִילְיוֹטִינוֹת,
הוּא מַחְלִיף אֵיבָר אֵיבָר.
הַעֲתִיד יוֹדֵעַ לְטִינִית
שֶׁלֹּא הַשְׁכַּלְתִּי לְלַמֵּד בְּעֵבֶר.

הַעֲתִיד מַגִּיעַ בְּרֶגֶל –
אֲפֹשְׁרוֹת שֶׁהֵמַד"ב לֹא כִסָּה.
הַעֲתִיד לֹא עוֹזֵב אוֹתִי לְרַגַע,
מְעַדְכֵן גְּרֶסָה, מְעַדְכֵן עוֹד גְּרֶסָה.

"אוֹלֵי תוֹרִידֵי אֶת זֶה," אָמְרָה טְרִי,
"כָּל הַחֲזִיוֹת הָאֵלֶּה רַק יִפְרִיעוּ לָךְ עֲכָשׁוּ,
אֶת צְרִיכָה לְנֶשֶׁם.
אֶת צְרִיכָה לְנֶשֶׁם."
כְּמוֹ חוֹתֶרֶת
בְּנֶהָר שֶׁמִּמְנוֹ מִיִּשְׁהוּ אַחַר לֹא שָׁב.

"תוֹרִידֵי כָּל מָה שְׁלוֹחֵץ, כָּל מָה שֶׁגּוֹמֵי,
כָּל מָה שֶׁרְצוּעוֹת וְכָל מָה שֶׁצָּפוּף.
זֶה לֹא מֵתָאִים לְחֹדֶר לְדָה.
זֶה לֹא מֵתָאִים לְחֹדֶר לְדָה.
וּכְשֶׁתִּקְוֵמִי,
אֵל תִּמְהָרֵי לְהִתְלַבֵּשׁ. אֵל תִּמְהָרֵי גַם אִם תִּרְצִי לְעוֹף."

אָמְרָה, וְנִגְמְרָה לָהּ הַמְשֻׁמֶרֶת.
הַגִּיעָה רָחֵל בְּמַלְעִיל וּשְׁלָלָה אֶת חִפְשׁ הַתְּנוּעָה.

נְשָׂאָר לִי רַק לְנֶשֶׁם.
נְשָׂאָר לִי רַק לְנֶשֶׁם.
לְנֶשֶׁם זֶה מָרַד.
Merde. היא חֲתָכָה אוֹתִי, כְּמוֹ רְצוּעָה.

בֵּין הַצִּירִים, כְּדֵי שְׂיִכְאֵב יוֹתֵר. Rock it,
Baby, rock it, baby, rock the fuckin' boat!
יֵשׁ לִי אֹוִיר.
יֵשׁ לִי אֹוִיר.
יֵשׁ לִי תִינְקָת.
יֵשׁ לָהּ בִּידֵים עֶשֶׂר אֶצְבָּעוֹת.

5

שָׂד קָטָן מְצִיץ אֶל הַיָּם הַתִּיכוֹן.
תִּינְקָת אוֹכֵל. תִּינְקָת אוֹכֵלָת.
סִפְסֵל בְּשִׁדְרָה. יִלְדָה. יִלְדָה.
אֵי שָׁם נָחַשׁ הוֹלֵךְ עַל גַּחוֹן,

אוֹכֵל עֶפֶר. וְאַתָּם – חֵלֶב:
הַשָּׂד הַפֶּה לְפוֹנְקִצְיוֹנְלִי.
סוֹפְסוֹף כְּבִתָּה הַהֵלָה שְׁנַתְנָה לִי
דְמִיוֹן לְאִשָּׁה, וְכֵן מוֹטֵב,

כְּאֵלוֹ חֲזַרְתִּי לְהִיּוֹת יִלְדָה,
כְּשֶׁהִגוּף לֹא עָשָׂה שׁוֹם דְּבַר בְּסִתְרָ:
הַרְגָלִים – רְצוֹת, הַעֵינַיִם – בְּסִפְרָ,
הֵלֶב – אוֹהֵב, וְאֵין שׁוֹם חִידָה,

שׁוֹם תְּעִלּוּמָה שֶׁל נְשׁוֹת-חֶצֵר.
רְפִידוֹת בְּחֻזְיָה, וּבִלְבַב – עוֹד סִדְקָ.
"Just like a woman", כְּתֵב דִּילֵן לְסִדְג'וֹוִיקָ,
וְחָבֵל שֶׁהִתְכּוֹן לְמַשְׁהוֹ לְגַמְרֵי אַחֵר.

עֲתִיד יִקָּר, תַּן יָד. (כָּאֵב, הַחֶכֶם).
 כִּי הִתִּינַקְתָּ עוֹד מְעַט בֵּת עֶשֶׂר,
 וּכְבֹר קִנִּיתִי לָהּ אוֹתָן – וְרִדוֹת, רַכּוֹת:
 שְׂרִיזוֹן שֶׁל צֵב תִּינוֹק. אֵינִי יוֹדַעַת
 אֵיזוֹה אֵינְסִטְיִנְקֵט מוֹזֵר שֶׁלַח אוֹתִי
 לְקִנּוֹת לָהּ מִשְׁהוּ שֶׁלֹּא הִיָּה לִּי.
 עֲכָשׁוּ הַגּוֹף הַדָּק שֶׁלָּהּ יִקָּר
 בְּבֵד אֶלְסֵטִי – רָמְזוּ רָה, שֶׁקֵּט
 לַעֲתִידָהּ. אֵינִי יוֹדַעַת אִם צְדָקָתִי:
 קָרָאתִי לוֹ לְהִתְיַצֵּב מִקֶּדֶם כָּל כָּה.
 עֲתִיד יִקָּר, תִּהְיֶה אֶתְנּוּ. שְׁמֹר עָלֶיהָ.

נוסעת בזמן

אֲנִי זוֹכֶרֶת: בְּשֵׁשׁ הַשָּׁמַיִם הֶפְכּוּ לְתַקְרָת כְּנִסְיָה קְסוּמָה.
 עָרַב קְתוּלֵי הָיָה יוֹרֵד, כְּמוֹ אֵיזוֹה יֵשׁוּ עַל אֲדָמָה.
 הַשְּׁלֵג הָיָה מְנַצֵּנֵץ וְחוֹרֵק בְּאוֹר פְּנָסִים וָרֵד.
 נִס כְּלָשְׁהוּ הָיָה כְּבֹר חַיֵּב לְקָרוֹת.

(בְּשֶׁלֶג הַכּוֹכָבִים הַזֶּה,
 בֵּין טְנַנְבָּאוּם יִרְק לְטַנְנָבָאוּם כָּחַל, יִקְרִי,
 לֹא חֲכָמָה גְדוּלָה לְהֶאֱמִין לְנוֹצָרִי.
 אֲנִי מִתְרַשְׁמֶת הַרְבֵּה יוֹתֵר מִמִּי שֶׁהֵלֶךְ אַחֲרָיו
 בְּשִׁבְלֵי הַעֲזִים בְּגַלְלִיל, בְּשָׂרֵב
 בְּמַדְבַּר יְהוּדָה, בְּאֶבֶק שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם, צֶהֱב תַּמִּיד.
 זֶה דְרֵשׁ דְּמִיּוֹן אֲמַתִּי, יִלְדָה חִלּוּמִית.)

וּבִכְנֹ, הַשְּׁלֵג חָרַק "קְרוּק־קְרוּק", כְּמוֹ אֵיזוֹ יוֹנָה נִסְתַּרְתָּ.
 הוּא עוֹשֶׂה אֶת זֶה גַם עֲכָשׁוּ בְּעִיר לְגַמְרֵי אַחֲרָת.
 אֲזוֹ הוּא מְדַד זְמַנִּים, כְּמוֹ שְׁעוֹן מִתְקַתֵּק, כְּמוֹ סֶרֶט
 מַגְנֵטִי שֶׁמִּתְגַּלְגֵּל בְּקֶסֶטָה. קִלְטָת. קִצְרָת.

קצרת של חפץ נחנק. קרוק־קרוק־קרוק, טרר־טרר־טרר.
ארבעה רבעים מתקצרים לזנב של שיר,
לנוצה האחת שתפסנו מצפור האש.

ובכן, השלג הפך לשיש נוצץ בערך בשש.
היה צריך לעלות הביתה. בבית תקתק שעון.
אתם בקשי קוראים שעון. אבל כוכבים יש מיליון,
אפשר לקרא כוכבים. החלל לא ישבר אף לב:
רק מה שאינסופי, לא יכול לאכזב.

כל השאר... כל השאר משתנה. כל שרוף שנקשר
ונפרם. אתם בקשי קושרים שרוכים, כי זה מיתר.
המקום הוא אחר וסופי ואיננו קים.
כבר שנים שאין לנו רדיו או גפרורים. אין שלג, אבל יש ים.
קתדרלה ימית ובית כנסת צנוע מחול.
איזה נס תגלו לא מתחת לטוננבאום כחל?
איזה פלא יצליח להסתתר מהשמש הזאת?
ועל אילו שעות יצעדו רגליכם הרזות?
מה אתם כבר יודעים מספרי החלל שלכם
על אמכם, שנוסעת בזמן, שמכפיל וסוכם
את עצמו? אתם בטוח יודעים עלי איזה דבר,
כי מצאתם צ'בורשקה ישן וידעתם לומר:
"זה נראה כמו חפץ מהמאה העשרים."
כמו לחלם חלומות לא שלך, או כמו להרים
אבן ולגלות שהיא הגיעה מהחלל החיצון.
אני אמא נוסעת בזמן במסלול אלכסון:
ממקום לא קים ומזמן שקשה לדמיון,
שם השלג נוצץ, וכל חפץ חמים מזדמן –
מהמאה העשרים, אחרי שמעט נרגעה,
משנת אלף תשע מאות משהו, ומשעה
שש בערב, כשנס מתאסף למעלה בחלון שצועק ארגמן.
אני אמא נוסעת בזמן, נוסעת בזמן.